

Az uzsgorodi egyetem képviselői Szegeden

Két hétre a Szegedi Tanárképző Főiskolára látogatott az Uzsgorodi Állami Egyetemnek, a főiskola testvérintézményének két oktatója. A szovjet vendégek a főiskola nyelvi laboratóriumán, a növény- és állattani gyűjteményen kívül megismerkedtek Szeged és a környék nevezetességeivel, majd együttműködési munkatervet írtak alá a főiskola orosz nyelv és irodalom, valamint növénytan tanszékével. N. P. Kozlov docens, az uzsgorodi egyetem orosz irodalmi tanszékének vezetője előadásában ismertette a szovjet irodalomestetikai kutatómunka helyzetét, V. I. Komendar docens, a növénytan tanszék vezetője pedig kutatási eredményeiről beszámolt. A szovjet vendégek kedvükre fordultak.

Társegyetemek kézfogása

Együttműködési szerződés a József Attila Tudományegyetem és a Novi Sad-i egyetem között

Mint már jelentettük olvasóinknak, dr. Szabó Zoltán akadémikus, rektor vezetésével küldöttség utazott a József Attila Tudományegyetemre Jugoszláviába. Tagjai: dr. Márta Ferenc docens, az egyetemi pártbizottság titkára és dr. Kemenes Béla, a jogi kar dékánja. A küldöttség együttműködési szerződést írt alá a szegedi tudományegyetem és az újvidéki egyetem között.

A szegedi vendégeket Teodor Tisma, az újvidéki egyetem rektora, Stipan Marušić, az egyetemi tanács elnöke, az egyetem főtitkára, valamint a karok képviselői, dékánjai, dékánhelyettesei fogadták. A kialakult baráti beszélgetésen a két egyetem képviselői megállapították, hogy egyetemeik hosszabb idő óta állnak kapcsolatban egymással, s ez idő alatt az együttműködés különböző formái alakultak ki. A szerződésnek az a feladata, hogy ezt az együttműködést meg erősítse, hivatalossá tegye, s tovább fejlessze. Ennek megfelelően az aláírt szerződés szabályozza az

együttműködés formáit, többek között az oktató és nevelő jellegű tájékoztatást, a tudományos művek cseréjét és az oktatók, kutatók kölcsönös cserélőutazásait, az előadások, a szemináriumok, tudományos ülésszakok szervezését. A kapcsolatok fejlesztése nem csupán a két egyetem együttműködésére terjed ki, hanem szorgalmazza az ifjúsági szervezetek, a hallgatók egymáshoz való közeledését is.

A szerződés aláírása után Teodor Tisma rektor rövid beszédében a két egyetem közötti baráti kapcsolatot és együttműködést jelezte meg a szerződés fő céljaként.

— Utalni szeretnék azonban arra — mondotta —, hogy a mi egyetemünk sokkal fiatalabb, mint a szegedi, s ezért az együttműködésben valószínűleg kevesebbet nyújthatunk, mint barátaink. A mi egyetemünk még épül, fejlődőfélben van, de reméljük, hogy a baráti kapcsolatok kezdeményezése mind az egyetem, mind a fakultások munkáját illetően gyümölcsöző lesz.

Dr. Szabó Zoltán rektor ezeket mondta:

— A megállapodásnak, az őszinte megértésnek fölöttem örülünk és bízunk benne, hogy a szerződés szellemében mielőbb megkezdjük a konkrét munkatervet valóra váltását is.

A TERVRE VISSZANÉZVE

Szeged a felszabadulás utáni első évtizedben nehezkén fejlődött. Az állam a szocializmus megalapozása végett hatalmas összegeket költött a nehéziparra, új bányák, erőművek, kohók, gyárak emelkedtek ki a földből. Almásfüzitő, Inota, Kazincbarcika, Komló stb. nevétől zengett az ország, ugyanakkor Szegeden még az ötvenes évek elején is jóformán csak a textilművek fonódta, némely új lakóépület és a dorozsmai villamosvasút törte meg a mozdulatlan sárgát. Ez az időszak azonban mintha a nagy nekilendülés előtti csend lett volna. Az utóbbi tíz esztendőben s különösen a második öt éves terv során nekigyürkőzött a lakosság, és a párt célkitűzéseinek megfelelően jórészt megszüntette a lemaradást. Ha részletesen akarnánk beszámolni a magunkra költött száz- és százmillió forintokról, a város gyarapodásának tényeiről, számairól, maga a pusztá felmérés is megtöltene vagy három újságdoldalt. Ez azonban most nem feladatunk. Aki nem gyógyíthatatlanul közömbös az élet ezernyi változása iránt, az napról napra láthatja, figyelemmel kísérhetette gazdagodásunkat. Csak a „súlyosabb” beruházásokra utalunk tehát, amikor a jól végzett munka jogos büszkeségével visszatekintünk a második öt éves terv sommas szegedi eredményeire.

A második öt éves terv egyik jellemzője, hogy a Magyar Kábelművek gyáregységével és az Országos Gumiipari Vállalat EMERGE üzemével megjelentek Szegeden a nehézipar első képei. Ha ehhez hozzászámít-

juk a harmadik öt éves terv várható beruházásait, akkor nyugodtan kijelenthetjük: a várost belátható időn belül nemcsak könnyűiparáról és iskoláiról emlegetik majd, hanem az ország vegyiparának jelentős részéről is. Kilencvenmillió forintos költséggel évi 2 ezer 705 tonnával növekedett a kenderfonógyár kapacitása, a textilművek bővítése pedig 4600 tonnával több pamutfonal gyártását teszi évente lehetővé. Ezenkívül úgyszólván valamennyi üzemen történtek kisebb-nagyobb beruházások, amelyeknek következtében nemcsak a kihasználatlan munkaerő „szívódott” fel, hanem a szociális körülmények is javultak. A felújított és megnagyobbított szegedi nyomdában és sok más vállalatnál higiénikus öltözők, ragyogó mosdók és fürdőhelyiségek teszik lehetővé, hogy napi munkájuk végeztével tisztán, elegánsan lépjenek utcára a munkások. Ez a magyarázata annak, hogy az üzemeket egyre többen tekintik második otthonuknak, különösen ott, ahol a kényelemhez, az ideális munkakörülményekhez hozzájárulnak a normális emberi kapcsolatok is.

Öt évvel ezelőtt még hat-ezer munkanélkülivel kellett számolnia a város vezetőségének, most pedig egyes szakmákban és időszakokban viszonylagos munkaerőhiány észlelhető. A jelentős ipartelepítés és fejlesztés következménye, hogy az 1960. évi 69 ezer 103 fő helyett jelenleg mintegy 80 ezer 500 a foglalkoztatottak száma. Megnőtt a város vonzóereje, s a tíz évvel ezelőtti lakosságszökkenéssel szemben manapság ezrével költöznek ide a környező falvakból. S ha emiatt egyelőre továbbra is megmaradtak a lakásgondok, létbizonytalanság nem nyugtalanítja az embereket. Aki akar — dolgozhat, s aki jobban dolgozik, igényesebben élhet. Hadd említsük meg ennek bizonyításul, hogy a lakosságnak 295,8 százalékkal több pénze van a takarékbán, mint a tervidőszak kezdetén.

Mindennapi beszédtema szokott lenni a megnövekedett kereset lehetőség. Ha két ember találkozik valahol, rendszerint szóba hozzák a megélhetéssel kapcsolatos problémákat és ez természetes is. Általános emberi vonás, hogy mindenki többet szeretne magának és családjának, mint ami van, de ennek feltételéről, a község számára végzett jobb munkáról egyesek, sajnos, néha még megfeledkeznek. Az átlagkeresetek mégis emelkedtek. Az építőipari munkások például az öt évvel ezelőtti 1557 helyett most átlagosan 1721 forintot, az élelmiszeripariak 1357 helyett 1544 forintot, a tanácsiparban dolgozók 1285 helyett 1475 forintot kapnak a bontókban havonta. Hasonló a keresetnövekedés más iparágban is. A termelőszövetkezeti tagok évi jövedelme az 1960. évi 7120 forint-ról 15 ezer 815 forintra növekedett, s ennek kedvező hatása érződik az általános megnövekedett munkakedvben, és a közös munkában való aktívabb részvételben.

Optimistává tették Szeged lakosságát az impozáns eredmények, meghatározózták a párt és a kormány iránti bizalmat. Még azok is szívesen gyönyörködnek a három új diákkollégiumban, a gedói, a ságvártelepi, a Rózsa Ferenc sugáru és a Béke utcai iskolákban, a Tisza-parti gimnáziumban, a frissen alkotó óvodákban és bölcsődékben, akik korábban csak messziről szemléltek fanyalgya és szkeptikusan a közös erőfeszítéseket. Nem véletlen, hogy ma már legtöbb szegedi szívesen vállalkozik az ide látogató turisták kalauzolására, és a jelenből kiindulva büszkén, meggyőződéssel beszélnek a város rohamos fejlődéséről.

szinte beláthatatlan távlatairól. Szeretnék megmutogatni a vendégeknek nemcsak a Tisza Szállót, az autóbusszpályaudvart és a központban látható lakóházakat, hanem a rohamosan terjeszkedő ipartelepeket, a kényelmes munkásszállókat, az eldugottabb új külvárosi üzleteket és áruházakat is.

A nagy munkalendület olykor irreális elképzeléseket szül. A lakáspatrioták lelkes türelmetlensége néha már odáig megy, hogy hajlamosak szem elől téveszteni a rendelkezésre álló anyagi eszközöket, és „adj uramisten, de azonnal” jelszóval mindent egyszerre szeretnének megvalósítani. A pártnak és a kormánynak azonban nemcsak Szegedre, hanem a többi városra is kell gondolnia a beruházások szétosztásakor. Az úgynevezett kívánságlistákban foglaltakat tehát csak folyamatosan, több öt éves tervben lehet megvalósítani. Ma az ország ipari termelésének mintegy 2 százalékát adja Szeged, a harmadik öt éves terv beruházásai révén azonban már jóval magasabb lesz ez az arány.

Bizonyos elégedetlenség csak a lakáshelyzetben indokolt. Szegeden a lakások száma jelenleg 4600-zal haladja meg az 1960. évi, az elmúlt öt évben közel 3 százalékos az évi szaporodás. Az 1949—59-es időszakban évenként még csak 110, 1960—65-ben viszont már 520 állami lakás építésére került sor. A feltételek javulásának következtében közel háromszorosára nőtt a magánépítkezések száma is. Ha azt vesszük, hogy a város lakossága a második öt éves terv idején több mint 16 ezer fővel gyarapodott, akkor kevesnek tűnik a 4600 új lakás. Ezért a harmadik öt éves tervben a magánépítkezések számára is biztosítanak építőipari kapacitást. Sok családnak ugyanis együtt van a pénze, s csak arra vár, hogy jelentkezhesek valamelyik társasház-építkezéshez.

Nem a szegénység, hanem építőanyag- és építőipari munkahiány tehát az oka annak, hogy a lakásigényeket nem tudjuk gyorsan kielégíteni. Jelentős eredménynek számít azonban, hogy a felépült lakásoknak 30 százalékát bekapcsolták a gázhálózatba, 86 százalékát pedig a vízvezetékbe. Szegeden a második öt éves tervben gyakorlatilag megszűnt a gáz- és vízhiány, korszerűbb lett a közvilágítás, javultak az út- és járdaviszonyok. A lakosság növekvő öntudatára vall, hogy a tanácsokkal együttműködve a tervek teljesítéséhez 7 és fél millió forint értékű társadalmi munkával és több mint 9 millió forintos saját anyag felhasználásával járult hozzá.

Az érdem tehát mindezek előtt azoké, akik a párt és a kormány elgondolásait magukévá téve fáradságtalanul dolgoztak a tervek megvalósításáért. A város vezetői minden alkalmat megragadtak, hogy az országos beruházásokból — a reális határok között — minél többet kihozzanak Szeged számára, a lakosság pedig jó munkával bizonyította be, hogy értékelte ezeket az erőfeszítéseket. A kommunizmus és a pártokivüliek összefogása meghozta gyümölcsét. Ennek köszönhető, hogy ma már nem kell házról házra járva bizonygatni a szocializmus erejét és jövőjét, hiszen a tények kézzel foghatóak és önmagukért beszélnek. Ha az idei tervet is maradéktalanul teljesítjük, s az utóbbi években tapasztalt odaadással dolgozunk a harmadik öt éves tervért is, akkor 1970-ben az eddigi eredményeknek több mint kétszerezésről adhatunk számot.

F. NAGY ISTVÁN

A járási népfrentbizottság tanácskozása

A Hazafias Népfrent szegedi járási bizottsága kibővített ülést tartott tegnap Szegeden, melyen részt vett Csépeszki István, az MSZMP járási bizottságának első titkára, Kalapis István, a Hazafias Népfrent járási bizottságának titkára, a békemozgalom időszakos

kérdéseiről, a szocialista hazafiságról és a nacionalizmus elleni harcról beszélt. Utána Sajó Gyula, a Hazafias Népfrent járási bizottságának elnöke ismertette azt a felhívást, melyben az aratási munkák jó megszervezésére és gyors elvégzésére szólítják a falvak népét.

Hasznos esőzés, kártevő vihar

Május utolsó harmadában többszöri kisebb, vagy legálább egyszeri kiadós esőt kapott az országnak szinte valamennyi vidéke. Dr. Szabó József, a Földművelésügyi Minisztérium növénytermesztési főigazgatójának helyettes vezetője tájékoztatásul elmondta, hogy a csapadékos időszak megszűnt, a helyenként még mindig károsító pangó vizek ellenére — már-már aggasztóvá vált májusi szárazságot, felfrissítette, gyorsabb fejlődésre serkentette a gabonákat, a zseme vagy most kelő káposztákat, ugyanakkor az esőkkel együtt érkezett erős, időnként viharos szelek érzékeny károkat okoztak. Főleg a teljes virágzásban levő, többnyire 1,7—2 méter

hosszúra nyúlt rozsok és az ugyancsak dűsnövesű őszi árpák viselték a viharos időjárás terhet: sokhelyütt megdőleek, összekuszálódtak. Félt, hogy a vegetációs időszak végefelé járó gabonák egy része aratásig már nem tud kiegyenesedni. A búzavetések sokkal jobban bírták a szelét és a zivatarokat.

A viharos szél megtépázta a gyümölcsösöket: helyenként egész fákat döntött ki, ágakat szaggatott le és sok fejletlen kis gyümölcsöt levert. A tavaszi fagyok helyett érkezett borús, csapadékos, szeles idő okozta kártevételeket, kieséseket remélhetőleg hamarosan beköszönő új fellelegedési időszak gyorsan helyrehozhatja. (MTI)

A IX. kongresszus tiszteletére

Jótállnak a minőségért

A dolgozó emberek egyre jobban magukénak, legbensőbb saját ügyüknek érzik a IX. pártkongresszusért indított versenymozgalmat. Lelkesedésük az együttes üzemi felajánlásokon kívül a kisebb közösségek a brigádok kezdeményezésében is megnyilvánul.

Kócsó Pál hegesztő-lakatos szerény ember:

— A mi dolgunk az alvázjavítás — mondja. A GAZ-típusú teherautóknak azt a részét hegesztjük, reszeljük, egyengetjük, amelyre az egész autó épül. Fontos munka ez, mert ettől is függ, hogy a tehergépkocsi bírja-e a több tonnányi terhet, állja-e a hosszú utak próbáját. A „Gábor Aron” alvázjavító-brigád verseny-

vállalásairól nem sokáig gondolkodott. Önként adódott: azt láttaljuk, ami a legértékesebb a legtöbbet jelent üzemünknek — a minőségi munkát. Hogy ez az eddigieknél is jobban sikerüljön — felajánlottuk — valamennyi általunk javított alváz mi magunk is külön ellenőriztük, megvizsgáljuk. Egy szóval: „meőszük”.

Kócsó Pál a Gábor Aron brigád nevében nem hiába vállalt felelősséget: munkájuk hosszú idő óta kifogástalanul

ronospóra és más gomba-betegségek ellen a rézgálicot helyettesítő Zineb és az Ortocid is. Ezekből a szerekből pedig most is kifogástalan az ellátás.

Probléma csupán az, hogy a szerek használati módját — bár sokkal egyszerűbbek, mint a rézgálic — sokan még nem ismerik, ok nélkül idegenkednek alkalmazásuktól. Pedig nem titok, hogy amint elterjednek az új szerek a közhasználatban, a rézgálicot fokozatosan kivonják a forgalomból. A nagyobb szőlőtermesztő gazdaságokban máris keletkezik a Zineb és az Ortocid, mert ezekkel a szerekek lényegesen könnyebb és gyorsabb a munka, tekintve, hogy nem kell hozzájuk mésztejet adagolni. Nem okoznak — mint a rézgálicból készült permetlé — gyakori dugulást a szelepekben és a gépeket sem rongálják olyan erősen.

Vakláрма a rézgálic körül

Olvasóink közül sokan fordultak hozzánk mostanában levélben és szóban is, s azt kérdezték: most, a permétezek idején miért nem kaphatnak az üzletekben rézgálicot? S a jövőt tekintve milyen kilátások vannak a növényvédőszer ellátásban? Kérdéseikkel Hidas Ferenc, a Csongrád megyei AGROKER igazgatójához fordultunk.

A vállalat igazgatója elmondta, hogy eddig még egyetlen korábbi évben sem bocsátottak annyi rézgálicot a kiskereskedelmi forgalomba, mint az idén. Jellemző, hogy 1965 első negyedében mindössze 26,5 vagon rézgálicot tudtak eladni, az idén viszont az esztendő hasonló időszakában kerekén ötven vagon rézgálic fogyott el. Szokatlanul nagy volt a forgalom ebből a növényvédőszerből már az őszi hónapokban és decemberben is. A szőlő- és gyü-

mölcsös gazdák egyike-másika köztudomásúan mázsaszám halmozta fel a rézgálicot. Némelyeknek négy-öt évre is elegendő készletük van. Ennek az értelem nélküli felhalmozásnak az a legfőbb oka, hogy tavaly nagyon érzékeny károkat okozott a peronoszpóra és a fusiládium. S számolniuk azzal, hogy hasonló peronoszpóra fertőzéses időjárás esetleg a közeli években is megismétlődik.

Bár az 1966. évi eladásra tervezett rézgálic 76 százaléka már kint van a termelőknél, a keresletre való tekintettel több ország kereskedelmi szerveivel folynak jelenlegi üzleti tárgyalások. Újabb tervben felüli szállítványok behozataláról van szó. Főleg a rézgálic még akkor sem lenne ok, ha a tervben felüli rézgálicszállítványok nem érkezének be az országba. Hiszen kifogástalan védelmet nyújt a pe-